

U lavice

dítě stalo

z plna hrdla křičelo

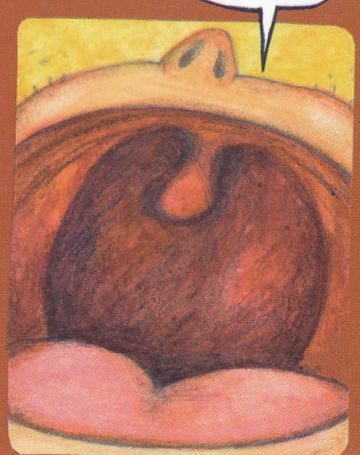
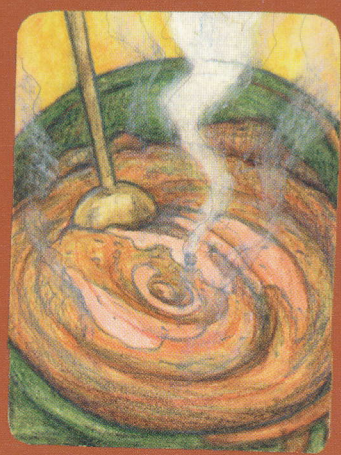

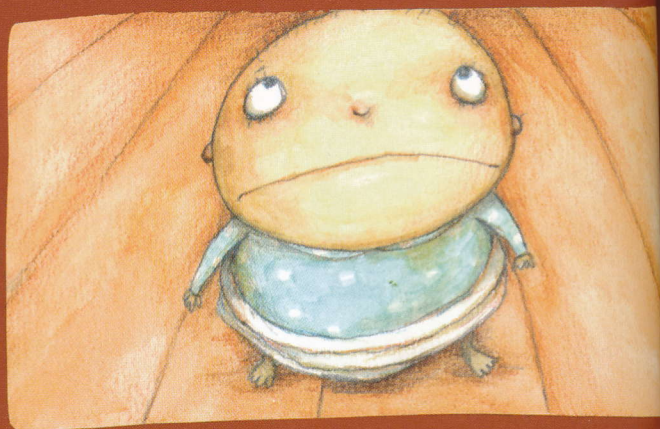

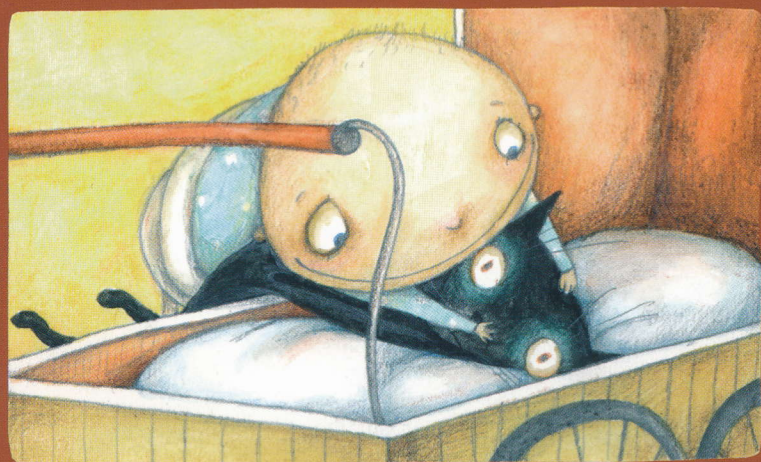
Poledne v tom okamžení, táta přijde z roboty: a mně hasne u vaření pro tebe, ty zlobo, ty!

ua'áá...

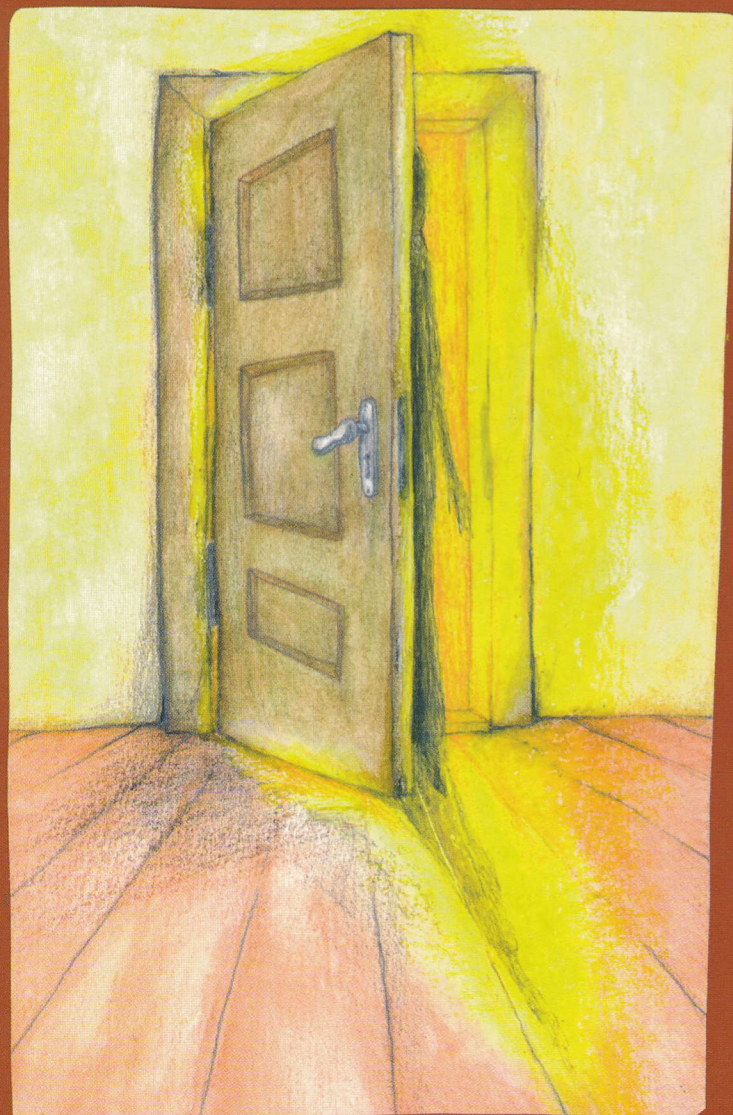

a hle, tu kdos...

... u světlice zlehka
dvěře odmyká

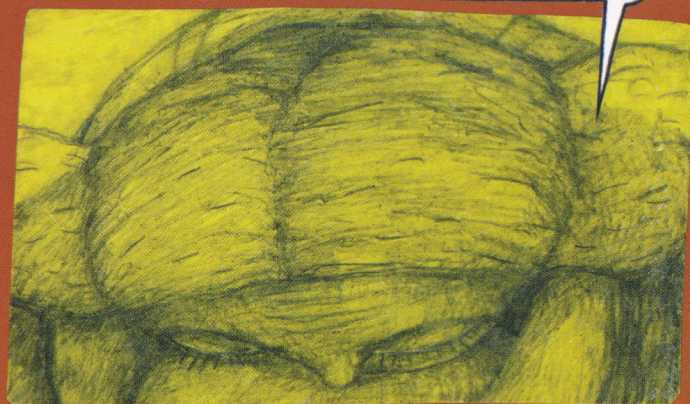

Polednice jako stín:
matka hrůzou sotva dýše,
dítě chopíc na svůj klín.

Polednice blíž se plíží,
blíž - a již je v zápětí.
Již vztahuje po něm ruku -
matka tisknouc ramena:

Pro Kristovu drahou muku!

klesá smyslů zbavena.

Tu slyš: jedna-druhá-třetí-
poledne zvon udeří;
klicka cvakla, dveře letí-
táta vchází do dveří.

Ve mdlobách tu matka leží,
k nádrám dítě přimknuté;
matku vzkřísil ještě stěží,
avšak dítě-zalknuté.